

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS OADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

INTRODUCCIÓ

—Mort lo Carnestoltas, entro yo á reyná.
¡Pas á la Quaresma!... ¡Pas al bacallá!

CRONICA

Adéu Carnestoltas.... fins al any que ve!

Y consti que 't despedeix perque no t' has portat malament del tot, y alguna consideració mereixes, que si haguessis fet com los anys anteriors, lo qu' es las absoltas que te las cantés el bisbe.

La comissió encarregada de donarte vida ha treballat ab fé... ab mes fe tal vegada que recursos, y en aquest concepte s' ha de confessar que ha fet mes de lo que podia. A lo menos en totas las festas per ella organitzadas, lo mateix en la cabalgata del diumenje caracterizada per l' aparició de la colla modernista qu' en la infantil del dillúns brillantment concorreguda, s' hi ha entrevist la tendencia artistica enemiga de aquell Carnestoltas brut é indecent que venia essent per Barcelona una especie de taca de sutje en la cara de una dona hermosa, convertida en descocada bandarria.

Lo notable concurs ciclista del dillúns al matí y la retreta del dimars al vespre sigueren també dos notas molt hermosas.

Dirán que 's podia fer mes, molt mes... Inductablement. No es sombra 'l Carnaval d' avuy de lo que siguié 38 anys enrera, en los bons temps de la *Societat del Born* y dels *Balls de la Paloma*; pero havia anat decayent fins á tal punt, que 'l bon éxit de la tentativa que s' está fent pera reviscolarlo, mereix un aplauso y l' apoyo decidit dels barceloníns, per los beneficis que pot produhir á Barcelona, com els reporta á Nissa y altrás ciutats, en las quals, al igual qu' en la nostra, lo Sr. Hivern se presenta disfressat de Primavera.

A veure, donchs, si l' any que ve s' adelanta un altre bon pas per aquest camí. La comissió te dotze mesos de coll, y en dotze mesos se poden fer moltas caretas. ¿Veritat, Sr. Escaler?

Fa pochos días vaig rebre un llibre titulat *Lluhernas*, acompanyat de una carta, en la qual son autor Manel Marinello (A. Llimoner) em demanava per favor que 'l llegís tot... que tingués l' abnegació de ferho. (La modestia del poeta li feu emplear aquesta forma.)

La recomenació—y aixís ho confesso després de haverlo llegit y no una sola vegada—resultava inútil completament. Hi ha llibres qu' ells sols se recomanan, y *Lluhernas* pel meu gust, es un d' aquests. Per lo tant l' abnegació en tot cas l' hauria necessitada per no de llegirlo, cosa bastant difícil per no dir impossible tenintlo á las mans.

¿Quí renuncia al encís de contemplar aquell aplech de cucas de llum, brillant misteriosament entre las tenebras de la nit com estrelles de la terra?

Las tenebras obscureixen l' ambient de la mussa del autor de aqueixas rimas: desgracias de familia, amors poch afortunats, neguits socials, afanys de glorias y prosperitats no conseguidas... tot fosch, millor que fosch tot trist, pero de una tristesa sincera, fonda, sentida, expressada sense crits, sense espasmes, sense imprecacions ni declamacions buidas, sense artificis retórichs, brollant de un cor affigit de debó, ab accents verament sugestius per sa mateixa honrada senzillés. Aquesta es la tónica de un llibre, qu' es en mon lleal concepte la executoria de un verdader poeta.

Al jove escriptor que comensá fa temps, enviant sos primers ensaigs als semanaris festius, y entre ells á *L' ESQUELLA DE LA TORRATXA*, hi ha que apuntarlo, després de la publicació de *Lluhernas* á la llista dels poetas cataláns que arribarán lluny, si com es d' esperar, continúa acrisolant las facultats

positivas que l' adornan. Avuy, encare 's notan petites incorreccions de forma en algunas de las 90 composicions que conté 'l volúm; pero aduch en las mes imperfectas, hi destellan condicions recomenables: concepció clara, escelent embocadura, desenvollop ben graduat y en moltas una compenetració encisadora del sentiment subjectiu ab la forma narrativa. Hi ha encare mes: concisió catalana, veritat sense *pose*, y un esperit essencialment modern, sense las extravagancias modernistas, que 's nudreix de la observació de la vida ciudadana en l' época en que vivim, ab sas miserias y sos neguits ab sas esperansas y sos consols, mes escassos los últims que 'ls primers.

¿Volen sentir al poeta? Escóltinlo:

«No manca qui 'm té per boig y casi bé ho endavina.

Amarrat á un sou mesquí que m' enerva y esclavisa, tot cantant la Llibertat vaig passant al mon la vida.

Confós ab la multitud que *vegetant* es felissa soch no més el grá de pols que 'l mestral fuetaja ab ira, grá de pols desconegut que tornarse un mon voldria!

Mon cervell per l' Art glateix el meu cor per l' Art sospira, mes el pá del esperit m' escursa 'l pá de la vida.

Demana descans el cos quan del treball se veu lliure y llavors el pensament comensa la bojeria, y roba al cos el descans y maura ab afany els llibres mentres d' amagat l' Amor de rosa l' avenir pinta.

D' aqueixa passió crudel bé se qui 'n será la víctima, el munt de materia vil, aqueix pobre cos d' argila.

Enfonzat al mitj del mon la soletat mon cor mina y canto desesperat y 'm moro d' afany de viure!

Vull ferme arrencar el cor pel malehit mercantilisme y esclau del bossi de pá torno al torment suhant sanch viva y perdo la joventut, las forsas y l' alegría.

¿Veritat que 'l que 'm creu boig casi casi ho endavina?

Aquest afany de ser, de sobresortir, cohibit pel medi social en que ha de viure l' expressa en algunas altrás composicions ab estrofas tan vibrants com aquestas:

«Al gran festí de la vida no soch pas un convidat, soch un pobre dels que 's crida per recullí 'l que ha sobrat; y jo no puch conformarm'hi: encare que 'ls desvalguts som els mes, no vull posarm'hi fatalment entre 'ls vensuts.

Y ab cap alt y cor d' atleta cantaré enérgicament ab l' entusiasme del poeta els *debers* sants de la gent....»

Desgracias de familia, la mort prematura de son pare, una llarga orfandat de privacions y sacrificis, y de terribles probas li inspiran composicions sentidíssimas com aquesta:

«Al arbre vell y arrelat de una familia adorada

que un temps tan pompós sigué
icom li van cayent las brancas!

L'espurga la negra Mort
molt sovint a cops de dalla.
A cada branca que cau
trontollan esgarriantse
las pocas qu'encare al tronch
quedan per sort amarradas.

D'aquell arbre tan gemat
la soca ja s'ha esberlada
y per la meytat no mes
puja poch a poch la sava
que al arribar als rebrots
es casi bé cor-gelada;
l'arrel la minam 'ls cuchs,
l'escotxa cau esqueixantse.
¡Si pateix el mitj tronch viu
per aguantar la brancada,
migrats y raquítics anys
despullats de fullaraca,
ahont no hi nian els aucells
y ab prou feynas si s'hi paran!

Al veure l'espurgador
s'abrassan las pobras brancas
pensant:—¡Per qui deurá ser
Déu piadós, el cop de dalla!....

Voldríam transcriure, transcriure molt, en lloch de ressenyar y analizar, perque la mateixa concisió del poeta supleix ab ventatja al cronista que té 'l deber de presentarlo al públich. ¿Cóm ab menos paraulas de las qu'ell emplea, podríam donar una idea de lo que expressa?

Poesías amorosas hi ha en lo volúm de un valor extraordinari. Citarém las V. «*Bé ho veig prou que m'estimas.*» XVI «*Com un pollet me moria.*» XXV «*Acabo de llegir la teva carta.*» XXXIX «*Desde 'l balcó de ta cambra.*» XLIII «*Diu l' adagi catalá.*» LXV «*Tingas esperansa.*» LXVIII «*Que no tinch cor diu tothom.*» y sobre totas tal volta la LXX «*Incógnita enamorada.*»

També aquesta corda de la lira del jove poeta, vibra accents de tristesa y desengany. Son sos amors espurnas de un caliu mal apagat: clarors de lluherna.

Hem de terminar, y per ferho dignament, permetinme que 'ls mostri una de las joyas de la collecció. Porta 'l número XXVII y diu aixís:

«Deixeume veure 'ls infants,
el seu xerroteig m'agrada:
vull sentirlos enrahonar
vull gosar ab sas paraulas:
vull veurels alsá a l'espai
la vista mitj closa encare
parlant de Déu y del cel
y dels angelets que cantan.
Vull mirarlos empaytar
la papallona pintada
ó perseguir al aucell
que 'ls espera batent d'alas
y quan els té ben aprop
s'enfila cantant a un arbre.
M'agrada veure'ls jugar
saltant com alegras daynas,
guspirejantlos els ulls,
brollant salut de sas galtas,
y embadalirme ab sos jochs
y riurer ab sas riallas.
Mes no me 'ls ensenyéu pas
cami del taller ó fábrika
ab los rostres enconjits
ab la roba espellifada,
sense brillantor als ulls,
sense rosas a las galtas
y ab la marca del esclau
del treball al front clavada.

No me 'ls ensenyéu ¡pobrets!
pels carrers foscós encare,
caminá abatuts de son
entrant, tristos, a bandadas

¡POBRA JUVENTUT!

¡D' aixó 'n diuhen homes, | ¡D' aixó 'n diuhen homes
Verje María! | avuy en día!

11 de Mars ◆ NÚMERO 1,000 ◆ 40 planas ◆ DOS rals

UNA TEMPESTAT

—Miréu la Tuyetas!...

—¿No 'm vol saludá?

—¿A mí aquest desayre?

dintre un edifici inmens
que una grossa porta bada
com boca de mal esprít
que 'ls engoleix á glopadas.

Dintre de aquells rónechs murs
una esquella ab calma branda;
es la veu de l'ambició
que al treball els noys amarra
fent naixe en son cor mal-més
una idea de venjansa.

¡Esquilla: símbol malehit
de una explotació tirana,
quan aixís á n'els infants
sa mes bella edat amargas,

mal haja 'l llamp que no 't fon
y 'l vent que no t'arrabassa!

Qui aixís escriu, es un poeta. Com á tal saludém
al autor de *Lluhernas*. Y que per molts anys pugua
fer semblants obras.

P. DEL O.

¡GRACIAS!

—Ne pots estar segur, si tú 't morías
jo no 'm casava més;
perque, que vols que 't diga.... cap més home
crech jo que 'm fes el pes.
Ja sabs que jo t'estimo ab tota l'ánima,
y alló que 's diu de cor:
puig creu que si 't morías ¡Deu no hu vulga!
fora gran mon dolor.

Així anava parlant, quant jo vaig dirli:

—Sí, totas ho diheu,
y aixís que 'ns han cantat el *gori gori*
un altre us en busquen.

Donchs veus,—va contestarme un xich picada—
voldria véuret jo,
ben mort sols pel que dius y donar probas
que 't duya estimació.

ANTÓN DEL SINGLOT.

RECORTS DEL CARNAVAL

Un capellá que feya festas á una minyona.

DRAMA PASTORIL

Salas de los Infantes, per si no ho sabían—y perque la ostentació d'una mica d'erudició geográfica may cau malament—es un poble de la provincia de Burgos, cap de partit, *dotat* de 186 habitants, sense universitat ni plassa de toros, pero provehit de la corresponent farmacia y 'l corresponent farmacéutich.

Vels'hi aquí que no fa gayres días lo respectable apotecari, persona seria, viudo, ab fillas casadas y alguns nets, al examinar el moble ahont tenia guardats los seus fondos, s'adona de que li han desaparecut 2,026 duros reunits [honradament venent árnica, cerat simple y pomada canforada.

—¡Hola hola—exclamá l'apotecari de Salas, passejant pel fons del calaix sos ulls extraviats.

(En rigor, lo que l'home va exclamar no va ser *hola hola!*, sino una frase mes enérgica y menos parlamentaria; pero posém aquesta, tan per respecte á la classe farmacéutica com per no ofendre 'ls oïdos dels nostres lectors.)

—¡Hola hola! ¿Los diners han desaparecut? Senyal que no hi son. Si no hi son, es probable que me 'ls hagin pres; si me 'ls han pres....—

11 de Mars ♦ NUMERO 1,000 ♦ 40 planas ♦ DOS rals

EN CINCH SEGONS

—¡Hasta 'm fa plorá!

—Pero... siguém homes!

—¡¡¡Me la pagará!!

En fi, que de deducció en deducció y racionant ab verdadera lógica farmacéutica, l'home compregué que havia sigut víctima d'un robo.

Establert aquest fet, l'apotecari de Salas continuá filosofant sobre la lamentable materia que l'obligava per un moment á distreure la seva atenció dels pots y del conta-gotas. No 'n tenia prou ab haver rebut la pedrada; necessitava descobrir la má que havia tirat la pedra.

—No hi ha efecte sense causa—deya ab remoltíssima rahó:—un gos s'escapa, un aucell vola, un gat fuig: los diners son d'un'altra índole. Si ningú 'ls toca, no 's monhen may. ¿Los meus 2,026 duros se 'n han anat? Ergo algú me 'ls ha fet corre.—

Hi ha que reconeix que si 'l farmacéutich de Salas havia perdut los quartos, no havia perdut lo sentit comú. La seva argumentació era sólida. ¡Tan solit hagués sigut el pany de la caixa!

Allí hi havia hagut un robo; 'l robo, segons las senyas, l'havia comés un lladre... ¿Quí era aquest? ¿Quí?

—¡Vatúa nada!—digué de cop l'apotecari, donantse una manotada al front:—¡Ja ho tinch! ¿Quí ha de ser?... ¡Ells!...

Surt al portal, crida á un vehí demanantli que li guardi la botiga y recomenantli que no vengui cap medicina á ningú encare que portin recepta del metje, se 'n va á trobar la guardia civil.

—Tinch la trista satisfaccio de comunicarlos que m'han robat els quartos.

—¿Pel carrer?

—A casa; m'han vingut á robar á domicili.

—Sempre es una comoditat—degueren pensar los civils, encare que, naturalment, se concretarían á pensarho:—¿Y cuánt es lo que li han robat?

—2,026 duros, en números rodons.

—Dispensi, pero aquí no hi ha mes número rodó que 'l zero.

—Siga com vulga; m'han robat 2,026 duros.

—¿Y no sospita quí haurá sigut el lladre?

L'apotecari baixá la veu, perque lo que anava á dir no mes ho sentissin los civils y las parets, y murmurá:

—Las meas fillas y 'ls meus gendres.

Al sentir una acusació tan tremenda, los civils van donar un pas enrera, com qui diu:—¿Ja está bó aquest home?

Pero, es clar que ho estava. ¿Cóm era possible que un home que ven medicinas no estés bo?—

—Observi—exclamaren els civils, impresionats per la magnitud de la sospita—que un gendre de vosté es registrador de la Propietat.

—¿Registrador?... Y algo mes... per lo menos, de

la propietat meva. ¡Si tot s'hagués reduhit á registrarla!

Los pobres civils no sabían quina cara posarhi ab tot alló. Cert que la respectabilitat del apotecari era notoria; pero ¿y la del registrador de la Propietat? ¿Cóm se podía admetre que un personatge d'aquest calibre ocupés los seus ocis d'una manera tan... inconvenient?

—¿En qué 's funda per dir lo que diu?—van preguntarli, sostenint obstinadament los seus ductes.

—¡En qué!... ¡Oh inefable candor de la benemérita!

L'apotecari se 'n aná al bulto y explicá tota l'istoria de pe á pa.

Segons ell confessa paladinament, l'home, á pesar de la seva edat, pensa casarse ab una joveneta

CONEGUTS ANTICHS

—¿Es dir que ja no serveixes?...
—Psé! A mí 'm sembla que sí.

de 23 anys. Los seus gendres, escamats davant del perill que aquest enllàs representa per la seva bossa, tota vegada que l'herencia del farmacèutich pot molt bé enredarse entre las flors de la nova corona nupcial, han determinat anticiparse als aconteixements, y per sí ó per no, recordant que qui pega primer pega dos cops y qui assegura dura, han aramblat ab los 2,026 duros del sogre, indemnissant-se aixís previament dels probables perjudis que l'inesperat casament els ha de reportar.

Davant d'un cúmulo de rahons tan ben fundadas, la guardia civil baixá 'l cap; pero procedint ab tota discreció y delicadesa s'declará incompetent per arreglar lo tinglado, remetent al senyor jutje la resolució del assumpto.

Tot Salas está emocionat ab aquest fet que perturba escandalosament la dolça pau que allí s' disfrutava, y no hi ha un sol vehí que no esperi ab ansia la terminació de aquest drama pastoril...

—¿Per qué 'l califica de pastoril?—preguntará de segur mes d'un lector, al arribar á aquestes alturas.

Tenen rahó: m' havia olvidat de dirho.

Senzillament perque la tendra joveneta que ha trastornat lo cap del apotecari es una pastora.

¡Una pastora!... ¿Hi ha res mes *pastoril* que aixó?

Si no fos que l'enormitat del robo m' ho impedeix, casi casi en lloch de drama 'n diria... *idili*.

A. MARCH.

IDILI TRENCA'T

L' Enrich y la Carmeta
sentats en un recó de botigueta
están ab ditxa molta
fentse l' amor, pero ab molt poca solta.

UNA OPINIÓ

—Desenganyarse, senyors; aquí no anirém bé fins que 'ls homes de mérit ens resolguém á treballar de serio.

Com que la mare d' ella
per dintre está enfeynada ab la escudella
el xicot s' aprofita
y sas mans á las d' ella donan cita.

Aixís un rato passen
y ab els ulls ja no 's parlan, es traspasan
y uns xechs per allá saltan
que si no son petons, ben poch se 'n faltan.

En mitj de tantas ditxas
ella 'l color li ensenya de las mitjas;
com que el color li agrada
es curiós y saber vol la llargada;

pro no pot enterarse
ab tot y lo que ja va adelantarse,
perque ab sensació forta
trenca l' idili aquell desde la porta
un vell que ab frasses duras
y ronca veu diu:—¿Faltan serraduras?

J. STARANSA.

¡POBRE TELÉGRAFO!

En la secció *telegráfica* d'un diari; en lo lloch reservat á las noticias urgents y de gran sensació, hi he llegit un *parte* concebut en aquests termes:

«París.—Avuy li será extirpat á la Sarah Bernardt un tumor que té al ventre.»

Perfectament. Ara pósense vostés las mans al pit (no al ventre) y díguinme ab tota franquesa: ¿Creuen just y decorós que una invenció tan bonica, tan útil, tan extraordinaria com el telégrafo, s' emplehi en comunicar noticias d'aquest género?

—A mí—respectant sempre 'l parer de vostés,—me sembla que perque una nova pugui ser transmesa pels fils eléctrichs, ha de reunir dugas condicions:

Primera: Que la noticia sigui trascendental, grave, de verdadera importancia.

Segona: Que tingui 'l carácter d' urgent.

Tot aixó, prescindint de que hi ha cosas qu' encare que siguin graves y urgents, no s' han de dir per telégrafo ni de cap manera quan son de carácter íntim ó perteneixen á la vida privada.

¿Qué hi ha en el tumor de la Sarah Bernardt que puga interessarnos?

¿Ab quín dret lo corresponsal telegráfic s' ocupa del seu ventre?

Ella, la dona, l' artista que ha omplert el mon ab el seu nom, pot despertar la nostra curiositat y fins á cert punt tenim el dret de volguer saber cóm está de salut y si tardará gayres días á tornar á trepitjar las taulas.

¡Pero parlar públicament del seu ventre! ¡Posar lo seu ventre en lletras de motllo, com si 's tractés d' un nou descubrimnt de l' Edison ó de l' erupció d' un volcán en un islot de l' Oceanía!

¿Que la Sarah Bernardt no está bona? Pues ab donarnos noticias del curs de la malaltía n' hi havia prou. «La Sarah está millor.» — «La Sarah s' ha agravat.» — «Avuy li han fet operació.» — «Demá es probable que s' alsi.»

Y res de parlar de tumors ni de fer alusions al ventre, que al fi y al cap se tracta d' una senyora, y en no sapiquer lo nom del tumor ni 'l lloch ahont lo té situat no hi perdrém res.

¿Qué dirían si demá llegessin un *parte* per aquest istil:

«En Sagasta s' ha comprat uns elástichs vermells.

»Els que 'ls han vistos els han trobat molt bonichs; pero creuen que no son de gayre durada.

»Demá 'ls estrenará.»

¿Qué dirían vostés?... Lo qu' es natural: que 'ls elástichs de 'n Sagasta 'ls importan un pito, que 'ls que 'ls han vist son una colla de beneyts y que fer

servir lo telégrafo per aquestas cosas es des-honar un dels invents mes hermosos d'aquest sigle.

Pues lo tumor de la Sarah Bernardt está exactament en lo mateix cas.

Prou pena 'n deu tenir ella de trobarse en aquest trances tan desagradables.

¿Que 'l metje li estirpa? ¡Bé!

¿Que 'l ventre li queda com nou? ¡Millor!....

Pero deixin que tot aixó 's ventili en familia, y no vajin pel mon trompetejancho, posant lo ventre de la gran artista al nivell d'una encíclica del papa ó d'un discurs de 'n Salisbury!....

MATIAS BONAFÉ.

DESPRÉS DEL ENTERRO

—De setze, de setze,
de setze 'l víl
¡Veníu á recullirnos,
que no 'ns podém tení!

UNA INDIRECTA

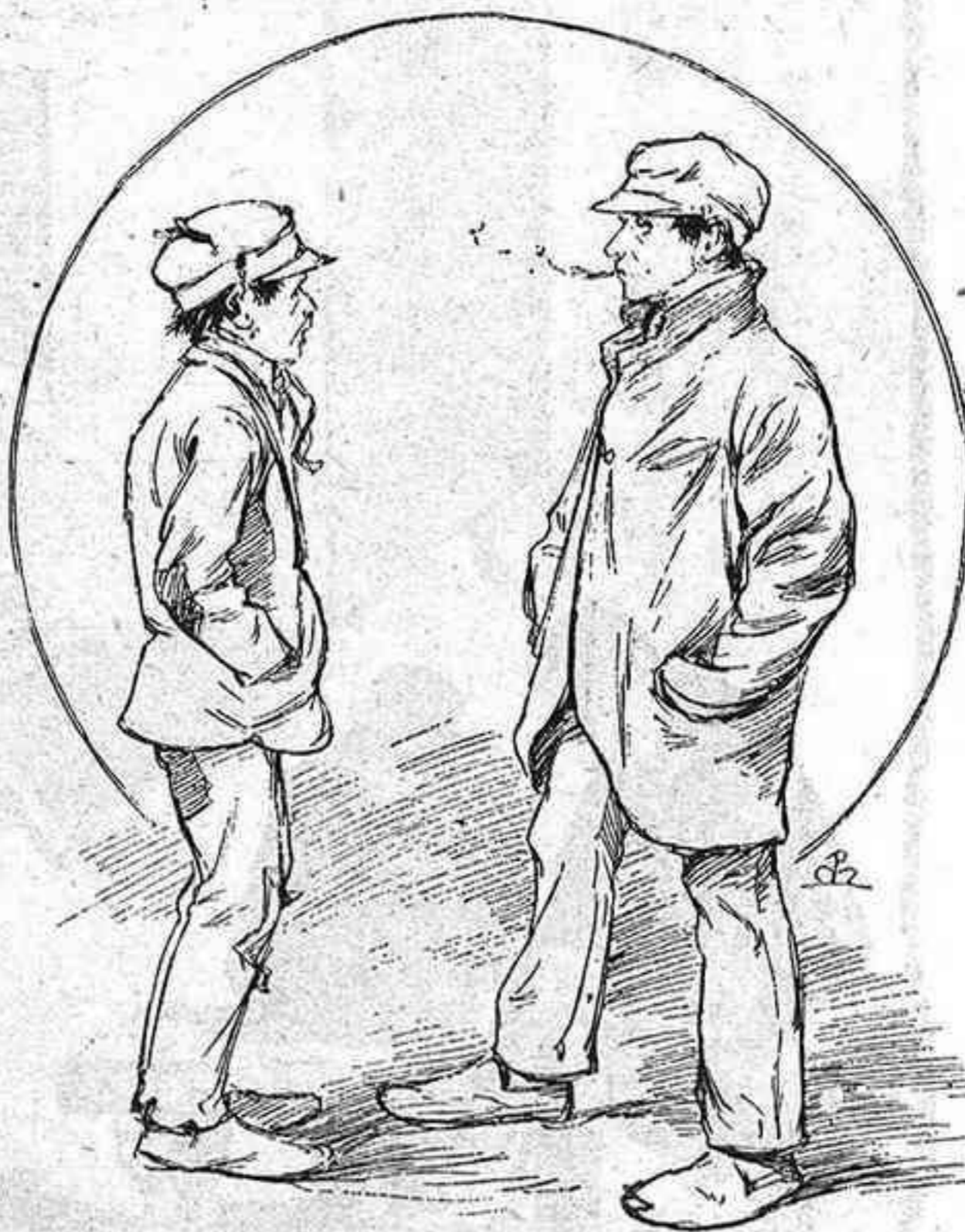
Un senyor apotecari
s' ha plantat al méu carrer
ab las urpas d' esparver
y ab las trassas de corsari.
Pou li diuhen y bé prou
que paga ja ab l' apellido

perque 'l grandíssim.... bandido
té una mina dins del pou.
Del such que 'n treu, ampolletas
prepara, á sis rals las ven
y per art d' encantament
converteix l' aygua en pessetas.
Segons ell, val l' or del mon
eixa potinga senzilla
y en fi.... per buydá una armilla ...
¡tira més que 'l diacalón.
Lo vehinat, tan escamat
n' está del apotecari
que havent, per forsa, d' anarhi
(puig es l' únich del vehinat)
acordá unánimement
lligarlo curt, y al efecte
va tirarli una indirecta
de la manera següent:

En Baldiri, un noy pintó
l' altra nit, muntá á una viga
y al rótul de la botiga
va ferhi una variació,
puig esborrant en Baldiri,
«Pou Licenciado en Farmacia»
va posarhi ab molta gracia,
«Pou, Llicenciat de presiri»

.....
Els vehins, al següent dia
van posarse en moviment
per veure 'l marxant d' unguent
la cara que hi posaria.
Més com si res! No 's notava
cap exterior novetat....
Tan sols un vidre glassat
aquest lletrero ostentava;
«Oh públich que t' esgarrifas
y á la ciencia no respectas;

DIMECRES AL TART

—¿Ahònt l' has enterrat tú?
—A la butxaca de un neulero, que m' ha pelat
quinze céntims.

Tú.... ves tirant indirectas!....
que 't doblaré las tarifas.»

AGUILETA.

LLIBRES

ANUARIO RIERA. —1898.—L' any passat al ocuparnos de aquest llibre, poderós ausiliar de la industria, del comerç y de l' activitat en tots los seus rams, dirigirem al Sr. Riera merecuts elogis. Pero aquest any els mereix multiplicats per deu.

Es lo Sr. Riera un home de conciencia. Publicar un Anuari bo ó dolent y anarlo repetint cad' any ab curtas variants, costa molt poch y no es gens de agrahir. En aquest cas los anunciants incautes costejan l' edició y 'ls compradors del llibre que se 'n refian pagan la festa.

No pot acusarse de res d'aixó al Sr. Riera, qui ab una activitat de la que hi ha ben poch exemples, ha fet foch nou. En primer lloch s' ha trobat ab lo fet de l' agregació, y l' agregació barcelonina está englobada en lo seu Anuari. Los que avants eran pobles separats, avuy forman part de la capital, y apareixen los seus habitants de alguna representació compresos en las dos seccions del Anuari: l' una per ordre alfabètic, y l' altra per professions, industries y oficis. Verdaderament, en aquest punt no 's pot desitjar mes dels esforços de un simple particular. Las senyas de Barcelona 's contan per milers, y están tan ben ordenadas que en poch moments se troba lo que 's necessita.

Pero no sols á Barcelona 's refereix l' Anuari-Riera, sino á tot

Catalunya. L' antich Principat, dividit en províncias y en partits judicials, ocupa una gran part del *Anuari*. De tots los pobles, inclús els mes insignificants, hi ha las senyas corresponents á totas las personas, qual existencia pot interessar en las relacions de tots los géneros. ¡Quin caudal de datos per la propaganda comercial é industrial!

Comensant per Barcelona y seguint per totas las poblacions catalanas, conté ademés l' *Anuari Riera* una ressenya ab datos estadístichs, històrichs, geogràfichs y descriptius, notícias de ferro-carrils, carreteras, correus, telégrafos, teléfonos, ayguas medicinals, balnearis, etc., etc., porme-nors tots ells molt interessants y de verdadera utilitat.

Referent á Barcelona comprén la *Guia oficial* mes complerta publicada fins ara y una llista revisada de tots los carrers y plassas, ab entradas y surtidas, corresponents á la població ab inclusió dels pobles agregats.

Finalment, lo Sr. Riera ofereix sos serveys als suscriptors del *Anuari* que vulgan utilisarlos, acompanyant al llibre una serie de cupons-prima que 'ls dona dret á demanarli gratuïtament un gran número de datos de las principals poblacions d' Espanya.

Ab totas aquestas ventatjas, no té res d' extrany l' éxit fabulós que ha alcansat l' *Anuari Riera*, convertintse en lo mes oportú é indispensable llibre de consulta de tot despaig y escriptori una mica necessitat de notícias y referencias. Los positius serveys que pot prestar aquest llibre valen sempre infinitament mes que lo que costa.

RATA SABIA.

¿EXTRAVAGANCIA?

Monólech

—Cansat estich d' aquest mon que resulta un mon de monas, 'hont trobo que las personas, tot, menos personas son.

No vull pas esperar més un demà que may arriba: no vuy malgastar suliva en negoci poch comprés.

No vull continuar l' historia que té per títol ¡Dolor! historia qu' es molt millor que se 'n perdi la memoria.

No vull donar més greixet á qui 's riu de tota pena: vull que 's perdi fins la mena y la farúm d' un ximpler.

Aquest ximpler, que soch jo, com te la vergonya al cutis, per no pèrdrela, fa mutis y acaba aquí la funció.

¡Prou comedia! ¡prou fingir! ¡prou doblegament d' espina per guanyarse una propina que de res ha de servir.

Si algú no sent lo fíbló del látigo que l' assota, y, servil á tot s' acota, que visqui molts anys, jo, no. Jo vull justícia, vritat, vull la rahó del nivell, vull que no possi flogell l' un per l' altre en son estat.

No vull admetre 'l valor que l' home dona 'l diner, sols vull admetre 'l saber y la franquesa de cor.

No vull forgá eterna guerra y nos ab nos quedi esclau: vull la guerra de la pau

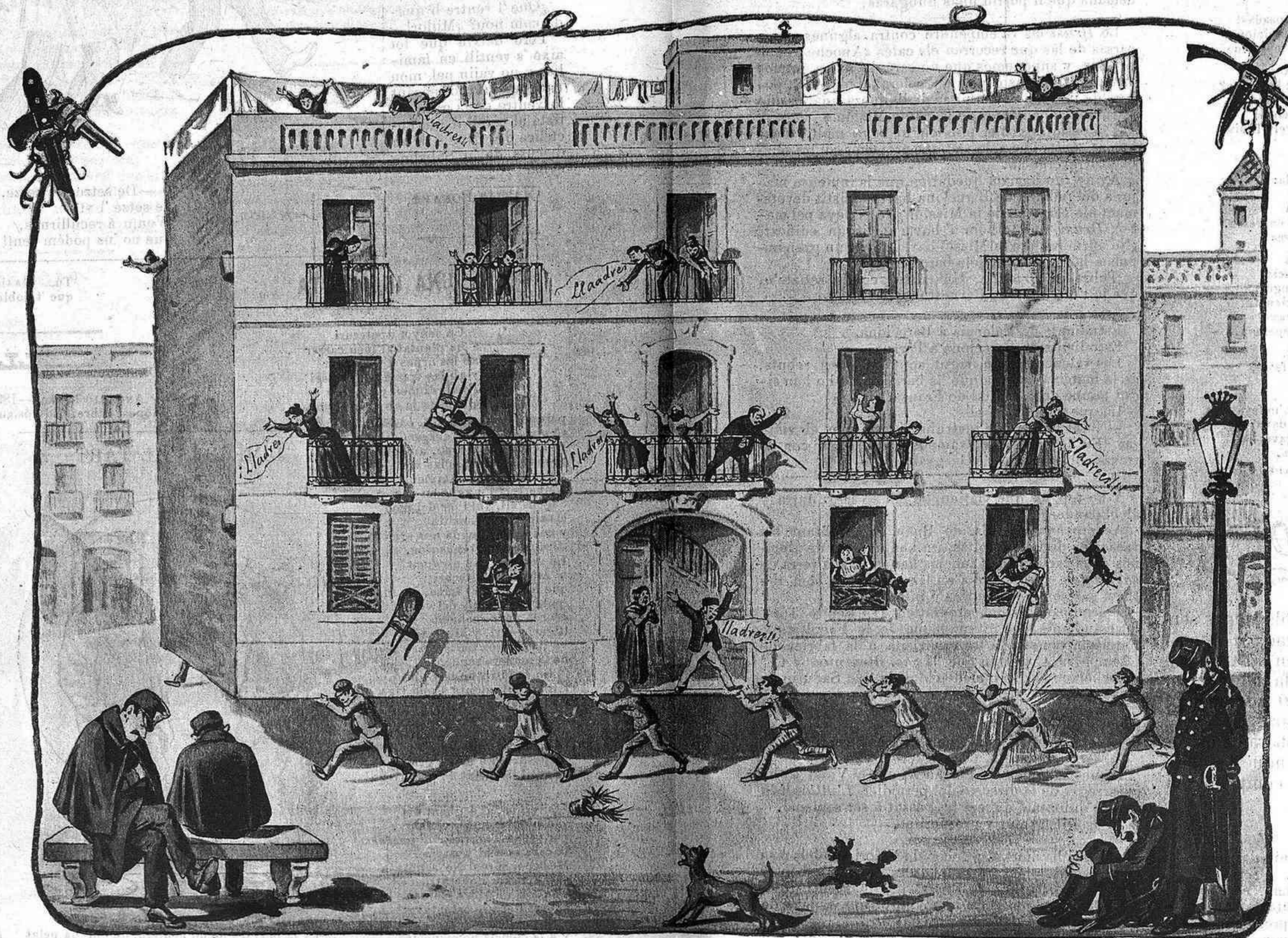
com únich rey de la terra.

En fi, vaja, ja ho he dit: no vull perdre més estonas y deixo aquest mon de monas fins... demà: me 'n vaig al llit.

Ab veu potentia com tró aixís un boig s' exclamá: y al matí, quan se llevá diu que torná á la rahó.

LLUÍS MILLÀ.

COM ESTÈM A BARCELONA (per M. MOLINÉ.)

Si la vigilancia continúa sent tan escrupulosa, ¡hasta las casas acabarán per endúrse!

Vels'hi aquí una secció que per lo que respecta á la present senmana casi podria suprimirse. ¡Per funcions de tea-

tro está 'l públich durant las festas de Carnestoltas!... Si siguessim autors clàssichs del género cursi, diriam:— «Durant los saturnals Momo destrona á Talia.» Pero com á fills del prosaich sigle dels economistas, dirém: «Es lley del comers que ningú compra lo que pot adquirir de franch.» Y parodiand un proverbi de la terra, afegirém: «A Carnestoltas regalat, no li miris el dentat.»

ESTRENO ÚNICH

Aquest ha tingut lloch á Romea. Se tracta de una comedieta en un acte, titulada *Ball d' any ó estar á la que salta*, original de D. Manuel Rocamora.

L' obreta no está mal pensada, ni tampoch mal escrita. Té un argument senzill, algunas escenas bastant mogudas y un llenguatge natural y naturalment graciós.

Lo públich la va rebre bé, sent casi inútil dir que va cridar al autor al final de la representació.

FUNCIÓ BENÉFICA

En la segona de las quatre que per socorre als pobles inundats ha organisat lo *Círcul Equèstre*, hi va pendre part l' eminent Vidiella, desplegant aquella maestria que tots li coneixém.

¡Quin encís no produheix lo piano acariciat pels dits del concertista catalá!... Apesar de ser imposible, perque 'l domina com ningú, 's diria que cada día 'n sab mes. De totas maneres tractantse d' en Vidiella, l' última impressió es sempre la mes admirable.

APLASSAMENTS

Quedi per la senmana próxima 'l parlar de l' obra póstuma de 'n Feliu y Codina *Lo Nuvi*, qual estreno estava anunciat per anit.

També la senmana entrant podrem parlar de la nova companyia d' ópera que baix la direcció del mestre Goula (fill) ha de funcionar á *Novedats*. Dissapte debuta ab la *Aida*.

Y com que aixó dels géneros teatrals va á tungadas com las modas, resulta que á mes de l' anterior tindrem també un' altra companyia d' ópera barata al *Nou Retiro*. Barata acabo de dir y no hi ha que rectificar.... Fins lo mestre director se diu *Baratta*.

Al *Eldorado* está 'si cau no cau l' estreno de la nova sarsuela titulada *La guardia amarilla*, de la qual n' he sentit fer no poch elogis, que desitjo veure confirmats. Prompte sortirem de duptes.

**

En espera donchs, de poder escriure una revista una mica mes amena que la present, se despedeix de vostés fins á la senmana próxima son invariable

N. N. N.

DISTRACCIONS

¿Qué vols, una poesia? Te la escriuré Luísa enamorada, més jo també voldria que la llegisis quan l' hagués firmada. Si 'm promets qu'ho farás tal com [ho penso,

vaig á arreglar lo llapis y comenso.

—Si, descriu ab vehemencia tot l' afecte que 'm tens y t' asseguro que plena d' impaciencia, tos versos llegiré; per Deu ho juro. ¿Quedarás satisfet?—No 'm fassis riure. Séntat aquí prop méu y 'm poso á escriure.

Lo téu candor m' admira....
Desfés la bata que no més fa nosa,
y sobre una cadira,
apoya 'l cap y 'ls brassos y reposa;
mentres t' espatlla contemplant, m' encanto
y damunt d' ella, lo paper aguanto.

Aixís... estigat quieta
que ja tinch cinch quartetas acabadas

.... ..
va l' última quarteta,
y firmo....—¡Qu' aviat las tens pensadas!
—Ara llegeix qu' es tot lo que ambiciono.
—Prou, donam lo paper.—Aqui te 'l dono.

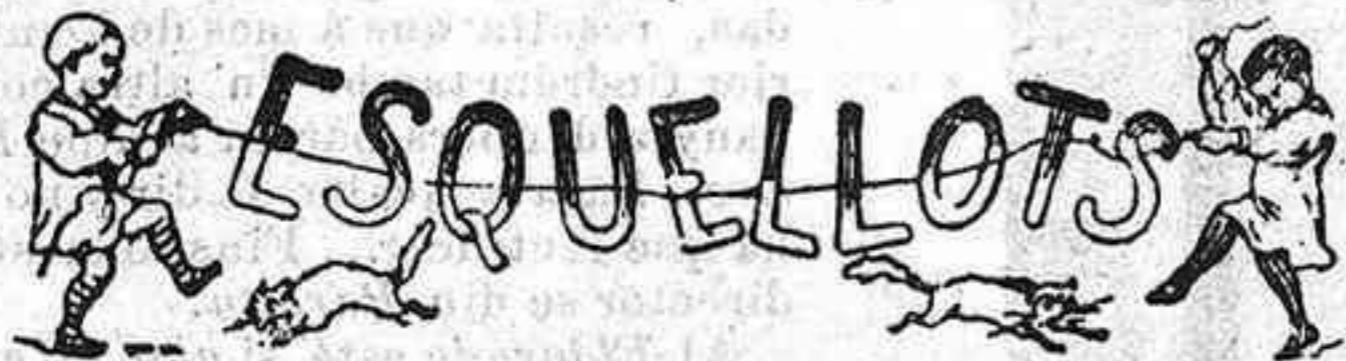
Ay, ay, ¿de qué t' extranyas?
—Aquest papé está en blanch ¿y la poesia?
—Ja es escrita.—M' enganyas
—Es que no vols llegir, ho presentia.
Més ¡ah! qu' es lo que veig, lo vers Lluisa
lo dús escrit darrera la camisa.

Aquesta distracció,
que la disculpis lo méu cor anhela;
poch vaig ficarme jo
que tingués lo paper, sota la tela.
Per altra part, tal distracció m' engresca.
pensant que llegirás tan á la fresca.

Corra, no t' entretenguis
que comensis espero ab impaciencia:
á mí ab plors no m' hi vinguis,
llegeix, llegeix que acabo la paciencia.
—Desgraciada de mí ¡perqué jurava!
Quín conflicte, Deu méu, no l' esperava.

Per fi l' hermosa Lluisa,
qu' es una de las donas més ben fetas,
va treures la camisa
llegint tota nueta las quartetas,
sent tan mágich l' efecte qu' ella 'm feya
que ja rendit sobre 'l sofá 'm quedava,
y mentres tant la veu se m' apagava:
Repeteix, repeteix, ansiós li deya.

AMADEO DORIA.

Nostre número 1,000.—Sóls dugas semanas faltan pera la publicació d' aquest número, pél qual, com saben nostres lectors, estém treballant desde fa molt temps.

La fetxa del número 1,000 correspón al día 11 del pròxim mes de Mars.

En la plana d' anuncis trobarán nostres lectors noticias detalladas d' aquest número excepcional y un lleuger compendi del seu sumari.

Ecós del últim Carnaval.

La major part de las festas organizadas per la Comissió resultaren bastant lluhidas.

En quant al Carnestoltas autónomo, es á dir al que te per base l' autonomia absoluta de cada máscara, ja es distint. Los disfrassos predominants sigueren els de dona. Molta tendencia á sustituir els

pantalóns per las faldillas. Hi ha qui s' empenya en treure partit de aquest fet tan generalisat per ponderar lo rebaixament de aquest fi de sigle. Podría molt ben ser.

—Máscara—vaig preguntar á un jove afeminat que al caminar s' alsava las faldas y ensenyava un peu molt ben calsat—¿per qué t' has vestit de dona?
Y ell me va respondre molt resolt:

—Per escaparme de la quinta.

Una mare va passejar al seu nen vestit de Carlos VII.

¡Pobre criatura!....

Molt jove l' obligan á comensar. Després se queixarán si per acabar de desempenyar el seu paper demana que li portin unas húngaras.

Lo *Brusi* las va empendre contra algunas comparsas de las que recorren els cafés «Anoche á una de ellas, y suponemos que no será la única, oímos cantar entre otras coplas de color subido, tan pobres de ingenio como faltas de limpieza una en que se ridiculizaban actos de la Santa Misión.»

Y á pesar de tot el públich hi reya molt, sense que se sentís una sola veu que protestés contra semblant irreverencia.

Ay ay ¿no havíam quedat en que la inmensa majoría del públich de Barcelona havia assistit devotament als sermons de la Missió? ¿No 's deya pel mateix *Brusi*, que tothom n' havia sortit tan edificat? ¿No afirmava que la Missió havia donat un gran impuls á la religiositat dels barceloníns?

¡Pobre avi *Brusi*!.... Un' altre vegada refíate'n, que ja t' ho dirán de Carnestoltas.

Estudiants de Valencia á Barcelona.

Estudiants de Barcelona á París.

Los valenciáns han sigut aquí molt ben rebuts, de la mateixa manera que 'ls barceloníns ho han sigut també de la capital de Fransa.

Lo que deya un d' ells:

—No hi ha res que instruheixi tant com el viatjar. En los pròxims exámens hasta tinch cor de treure sobre-salient de Geografía.

**

Y no tots los que viatjan ho fan ab la guitarra y ab el pandero.

Acompanyats del Sr. de Buen, y aprofitant las vacaciones de Carnestoltas, un bon número de alumnos de la facultat de Ciencias han anat á la terra de *sas atlotas*, á fer estudis en las covas que com tothom sab son molt bonicas é interessants.

Y acompanyats del catedràtich D. Benito Torá, los estudiants del últim grupo de la Facultat de Farmacia van anar á fer una visita á la fábrica de Champagne Codorniu que 'ls Srs. Reventós y C.^a posseheixen en las immediacions de San Sadurn de Noya.

Els sí que al veure aquell bé de Déu d' espumós, haurán pogut dir:

—Vaja, mes val aquí que á ca'l Apotecari!

Lo nostre amich D. Ferrán Agulló y Vidal s' ha encarregat de la direcció del periódich *L' Atlántida* que de quinzenal qu' era ha passat á ser semanal.

Li desitjém salut y prosperitat.

A Nissa ha mort el príncep de Valori, un dels mes entusiastas defensors dels drets de 'n Borbón y Castellví á la corona de Fransa.

Era pel día que hagués convingut una especie de Cánovas *du roi de la France chique*.

Lo diputat de Gracia, davant de una pérdua tan

11 de Mars ♦ NÚMERO 1,000 ♦ 40 planas ♦ DOS rals

irreparable sembla que ha resolt posarse glassa á la corona.

Mentres Barcelona 's dedicava á celebrar las festas de Carnestoltas, los seus representants en lo municipi, també feyan broma.

¡Y quina broma mes pesada!...
Per anys que transcorrin, han d' experimentar els barcelonins los efectes de las guassa municipal.

Se tracta de l' aprobació del pressupost adicional, qu' en l' última sessió del Ajuntament va passar com una seda, sense que ningú 's prengüés la molestia de impugnarlo.

La mateixa premsa diaria s' ha limitat á publicar l' extracte de la sessió, abstenintse de comentarla, com si 's tractés de la cosa mes natural del món.

Y ben mirat ja ho es de natural lo que passa... per mes que lo qu' está passant siga verdaderament espantós.

O sino jutjin per las següents xifras.

Pressupost ordinari del Ensanxe Ptas. 4.189,300'83
—Pressupost adicional del Ensanxe 1.665,445'78.—
Total: Ptas. 5.854,746'61.

Pressupost ordinari del interior: 25.659'266'91 pesetas.—Pressupost adicional del interior: pesetas 16.622,649'71.— Total: Ptas. 42.281,916'62.

Total dels dos pressupostos: Ptas. 48.136,663'23.
¿Qué me 'n diuhen de aquesta xifra?

Aixó ja es anarse enfilant á tall de globo aerostátich pels espays inconmensurables de la bancarrota.

Sent la població de Barcelona de 500,000 ánimas segons l' últim cens, ve á correspondre un promedi de 96 pessetas anuals á cada barceloní pels gastos del Ajuntament.

Y componentse unas familias ab altres de cinch individus, á cada familia li correspón la suma anual de 480 pessetas, ó sigan vuit duros mensuals, ó com si diguessem 1 pesseta y 33 céntims cada día.

A la inmensa majoria de las familias els toca pagar mes per viure á Barcelona que per lloguer de pis.

¿Es aixó soportable?

Ja sé que de moment no 's pagarà... Pero pitjor que pitjor.

Si 'ls ingressos del ajuntament en l' actual exercici arriban á Ptas. 24.068,331'61 ja farém prou. Quedará en l' ayre una suma igual, y aquesta se saldará pel socorregut sistema de una nova emissió de láminas. Ja cal que á Ca'n Ramirez preparin las máquinas. Se 'ls hi espera feyna llarga.

Pero l' emissió implicará una nova càrrega per interessos y amortisació, ab lo qual lo pressupost de gastos del any vinent no tindrà res d' extrany que passi dels 50 milions.

Pero que son 50 milions anuals per una ciutat com Barcelona!...

LA NOTA DEL CARNAVAL

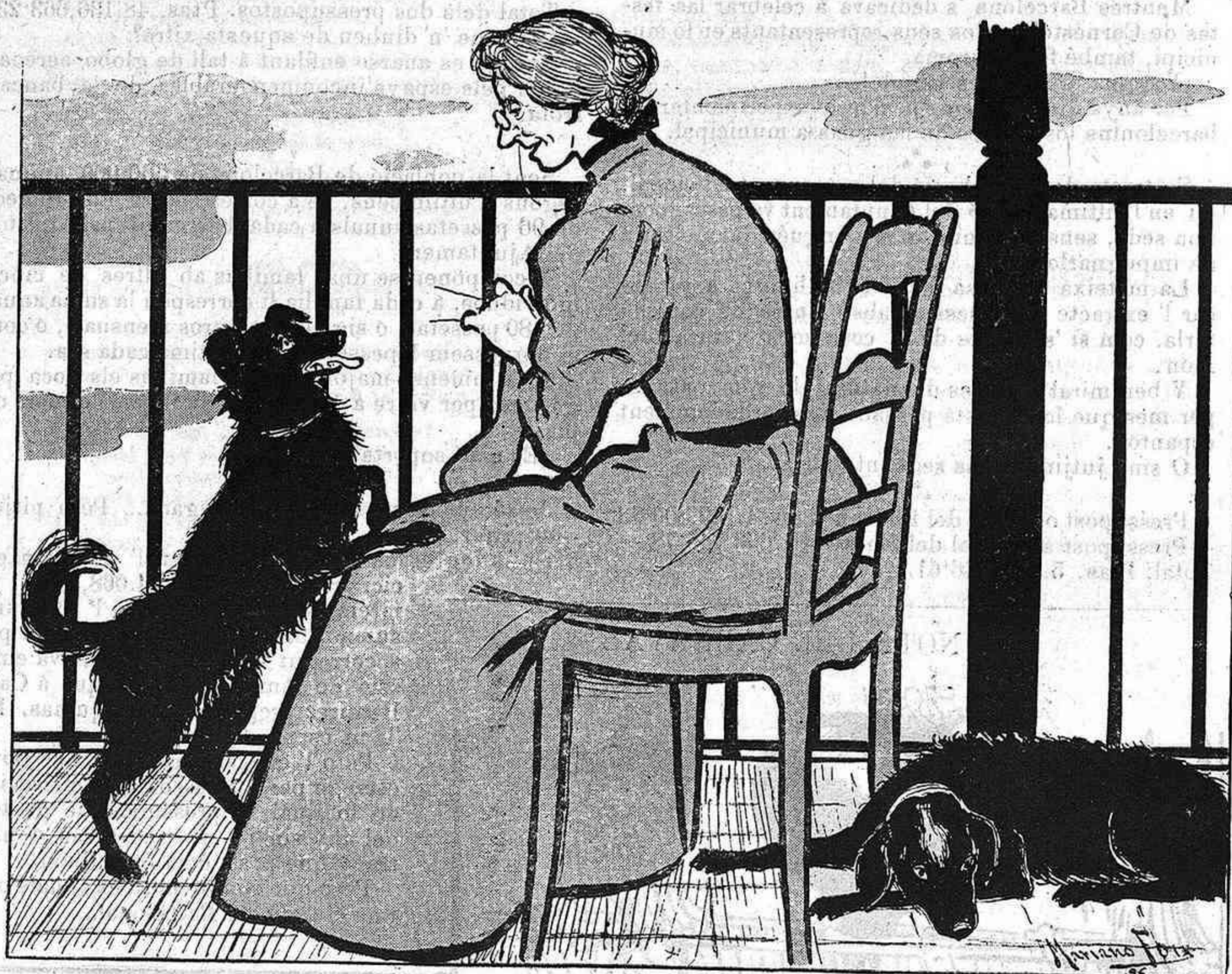
Som la colla—
modernista,
que ho fem tot—
aná en renou.

Som la joventut—
artista
que us venim—
á amagar l' ou.

11 de Mars ♦ NÚMERO 1,000 ♦ 40 planas ♦ DOS rals

ESCENAS DE FAMILIA

—¡Qué! ¿T' exclamas perque entrém á la quaresma y 'l bacallá no t' agrada?... No t' espantis; ja hi comprat tres butllas.

Lo Sr. Rius y Tauler deu palpitar de goig dintre de seu sepulcrel

Ja s' han tret las bastidas de la Catedral: ja apareix la fatxada tal com ha quedat després de las últimas reformas.

L' opulent banquer D. Manuel, que s' havia compromés á costejarla, la primera vegada va quedar-se curt. Al igual de aquells marits agarrats qu' escatiman los medis á las sevas senyoras, privantlas de lluhir com cal á la seva posició, va trobar-se ab que tot hom li deya:

—¡Vaya un vestit mes ridícul y mesquí li han posat á la Sra. Catedral! Per empolaynarla ab tan mal gust y ab tanta pobresa, hauría valgut mes deixarla com estava.

D. Manuel, cansat de sentir-se criticar, va decidir-se á fer un punt d' home.

Se 'n aná á veure al *modisto* D. August Font, dihentli:

—Arreglim aquest vestit de la manera que pugui. Cambhili las hetxuras, giril del revés, dissimuli la seva pobresa, omplintlo de llassos, farbalans y altrás galindaynas y á veure si al últim els que tant me critican se fican la llengua.... á la butxaca.

Y 'l *modisto* acceptant l' encàrrech ha treballat de ferm per espay de dos anys: ha adornat lo vestit ab

tota mena de postissos: molts motlluras, com si ja no tingués prou arrugas: molts santets, com si ja avants no n' hi hagués massa: y vinga posarhi blondas ó calats pels alts, y vinga per últim construhir un parell de torres laterals á tall de *hombreras*... perque diuhen que ara las *hombreras* son moda.

Aixís ha quedat... y al qui no li agradi que ho deixi.

Pero ara surgeix una nova qüestió. A la Catedral li falta cimbori. A la senyora del vestit nou li falta sombrero.

—Sr. Girona...—fa 'l bisbe ab accent insinuant. —¿Y donchs, la construcció del cimbori quan la comensém?

D. Manuel, cordantse la llevita: —No 'm parli mes de la Catedral, que ja n' estich fins al cimbori.

—Pero vosté 's va comprometre... —Sí, senyor: á costejar la fatxada, y aquesta ja está acabada.... Una cosa es el frontis y un' altra cosa 'l cimbori.

—De manera que... —Que si no se 'l paga vosté, la Catedral se queda sense. Y ben mirat vosté es qui hauría de pagarlo.

¿No ha vist en lo projecte que hasta té la forma de mitra?

11 de Mars ♦ NUMERO 1,000 ♦ 40 planas ♦ DOS rals

Aixís està la qüestió.

D. Manuel, que ara ja té la seguretat de que l'enterrarán á la Catedral, no dona un quarto mes. No està per gastos....

No obstant, si D. Jaume sab halagarlo...

Una idea.

¿Vol decidirlo? Prométili coronar la punta de l'agulla del cimbori ab la seva estàtua, en forma de àngel y tocant el violí.

Si aixís no logra conquerirlo, no hi ha remey: la Sra. Catedral se queda sense sombrero.

¡Quína diferencia entre las escuelas d' Espanya y las de Alemania!

Mientras aquí las mes d' ellas están instaladas en locals rónechs y anti-higiénichs, á Alemania disponen de magnífichs edificis, dotats de tots els refinaments.

Aquí 'ls pobres mestres se moren de gana y á Alemania hasta donan menjar als alumnos pobres.

***

Pero encare hi ha mes.

En molts punts de Alemania s' están creant actualment establiments de banys y dutxas per us dels baillets que assisteixen á las escuelas.

Els volen nets de cos.... y nets de clatell.... Al revés d' aquí.

Los banys, naturalment, son gratuhits, y la primera ciutat que 'ls ha establert es Colonia.

¡Quína sort per aquells menuts! ... Ells si que podran dir que 's banyan ab *aygua de Colonia*!

Un fet original ocorregut á Esseggy, capital de l'Esclavonia.

L'esposa de un comerciant va fugir del domicili conjugal. Sabent que havia prés lo tren de Paes (Hungria), ¿quina te 'n fa 'l marit?

Posa al prefecte de policia de dita vila un telégrama concebut en los termes següents: «Detingueu á la meva esposa que ha d' arribar á eixa població en l' exprés. Las sevas senyas mes seguras son el pes. Pesa exactament noranta tres kilos.»

Y en efecte: todas las donas que baixaren del tren sigueren pesadas á la báscula. Una sola pesá 'ls noranta tres kilos justos: era l' esposa fugitiva, la qual sigué reexpedida al seu marit.

Aquest podrá dir, que á pesar dels noranta tres kilos, te una dona *ben lleugera*.

En Juanito recita 'l catecisme.

—Vamos á veure—li pregunta la seva mare—¿Quánts sacraments hi ha?

En Juanito respon:

—Els últims van donarlos al avi y ja no 'n quedan.

Un home molt curt de vista
que anava per llogar pis
vá preguntar á un subjecte
qu' es per cert bastant tranquil:
—Mestre, 'm vol dir si ha paper
á n' aquell pis, si es servit?
Y aquest va respondre ab sorna:
—No ho sé: no hi estat á dins.

—Ab lo jornal que jo guanyo
—deya á sa mullé en Canut—
no pot ser que 'n tiuguém prou
per viure tots dos.

—Y al punt
aquesta va contestarli:

—Mare de Déu ¡y qu' ets llús!...
Jo estaria ben bé fresca
que 'm refiés sols de tú.

ANTÓN DEL SINGLOT.

—Es tan tossut mon cusí
contava á n' en Pep la Lola,
que fins quan jo tinch rahó
ell se 'm te de tirá á sobre.

SURISENTI.

LO QUE HI FALTAVA

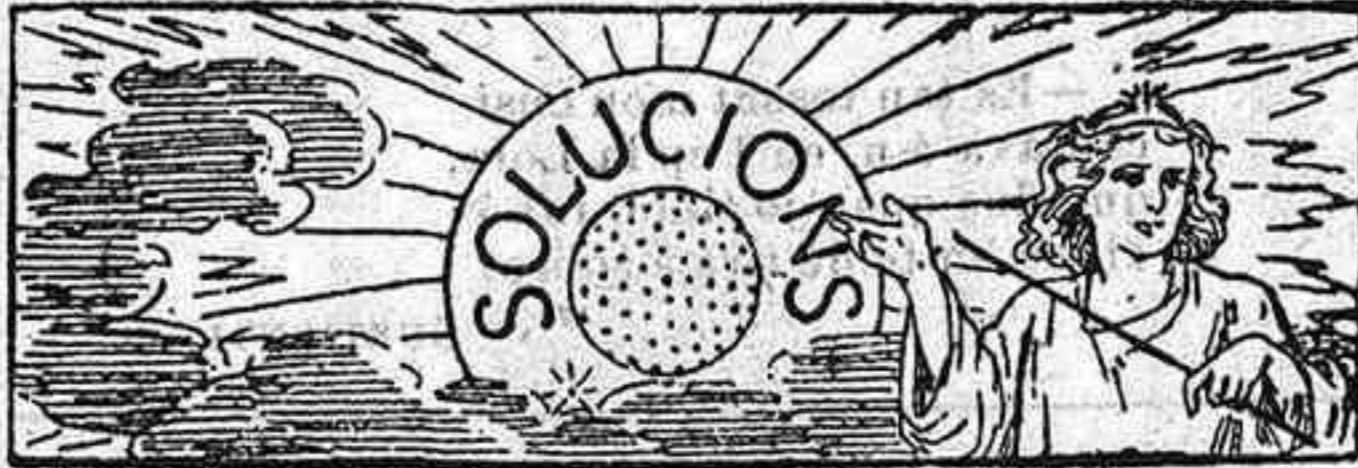
—¡Aquí 'ls bons patriotas!
¡Arriba! ¡Salteu!...
¡A veure qui 'l cassal!
¡A veure qui l' heu!

11 de Mars ♦ NUMERO 1,000 ♦ 40 planas ♦ DOS rals

Discutian ab puntillo
un pagés y un cassador,
y vaig culli en sa disputa
aquestas explicacions:
—¡Sí, ja 'm pots veni al darrera
sonant ab un flaviol!
—Ja hi vindré, pro 's pensarán
que vaig per cassá' un mussol.

E. SUNYÉ.

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Es-pol-sa-dor.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Otro—Toro.*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Las francesillas.*
- 4.ª ROMBO.

P I T
P I E R A
P I E R O L A
T R O N A
A L A
A

- 5.ª GEROGLIFICH.—*Gran casa, gran espay.*

XARADAS

I

CONSEQUENCIAS DEL AMOR

En *Cinch-tercera* n' es un minyó
que festejava, pro d' amagat,
á la xicota de més bon tó
que hi ha en el pob'e de Puigtrenca.
Hu-dos-tres-quarta busca l' hereu
per parlá ab ella sens cap embrás
y quan te una hora que ningú 'ls veu ...
garla que garla que galarás.
Pro 'l pare d' ella, que es un home alt,
no li vol *sexta* pas el seu *tres*
y quan li parlan del minyó tal
d' ira y de rabia se posa encés.
A n' en *Cinch tersa* l' escama aixó
y *dos-sis* volta que l' homenás
veu que li arriba de tras-cantó....
corre que corre que correrás.
Com la musica xifrat el té,
per lo sant d' ella de bon matí
una cantada li a-*cinch* á fé
ab castanyolas y violí.
Fins va cantarli una *quart-sis*
ab veu dolenta y ab mal compás,
y dugas horas va passá aixís....
canta que canta que cantarás.
Quan tip ja estava de fé 'l marrá
per la finestra va entrar el sol
y ab tal sorpresa no sab que 's fá
puig, tem que acaba de fe un bunyol.
Allí s' acosta marxant segú
pera més prompte sortir del pas
clava l' orella y ou que allí algú....
ronca que ronca que roncarás.

—Potsé es que ronca pensant ab mí—
diu, mentres baixa fent quatre bots
las castanyolas agafa, y
que 's po-tres sembla, á fé esquellets.
—*Cinch-sis, cinch-sexta*—va murmurant
—veurás com prompte despertarás,—
obra la boca y en un instant...
crida que crida que cridarás.
Tot per escándol tan horrorós
una desgracia pot durli; oh, prou...
y de prompte una veu de *quart-dos*.
—¡Té!!—diu, y 'l deixa, pobret, com nou.
Lo que van darli no hu va pas dí
pro si li parlan may d' aquest cas
al nas s' acosta un drapet, y....
tapa que tapa que tapará.

J. STARAMSA.

II

Lo *ters* del oncle Marsal
que toca l' *hu-dos* molt bé,
me va dir *hu dos tres* que té
ganas de tocá 'l *total*.

PEPET DE L' ALA.

ANAGRAMA

Aquest día van fer 'bratas
lo meu noy y 'l de 'n Benet
dantli l' últim dos *total*
per una *tot* y un xiulet.

PERE SALÓM.

TRENCA-CLOSCAS

MR. LEON DE NODTASINELLUCÉ
RUE ESTECOLE
PARIS

Formar ab aquestas lletas degudament combinadas lo
títul de un drama castellá.

UN QUE VÉ DEL HORT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 5—Nota musical
- 1 2 3—Part del globo.
- 4 5 2—Parentiu.
- 3 5 4 2—Nom de dona.
- 1 2 4 5—Part del día.
- 3 2 4 2—Animal.
- 1 2 3 4 2—Nom de dona.
- 1 2 3 5 4—Nom de casat.
- 1 2 3 4 5—Nom d' home.
- 1 2 3 2—Nom de familia.

J. SALAMANQUÍ.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Sego-
na: peix.—Tercera: planta.—Quarta: utensili contra 'l sol.
—Quinta: á las guitarras.—Sexta: nom de dona.—Séptima:
vocal.

PERE PRATS VILA.

GEROGLIFICH

S I
T T T
O O
T
I I

PEPET PANXETA.

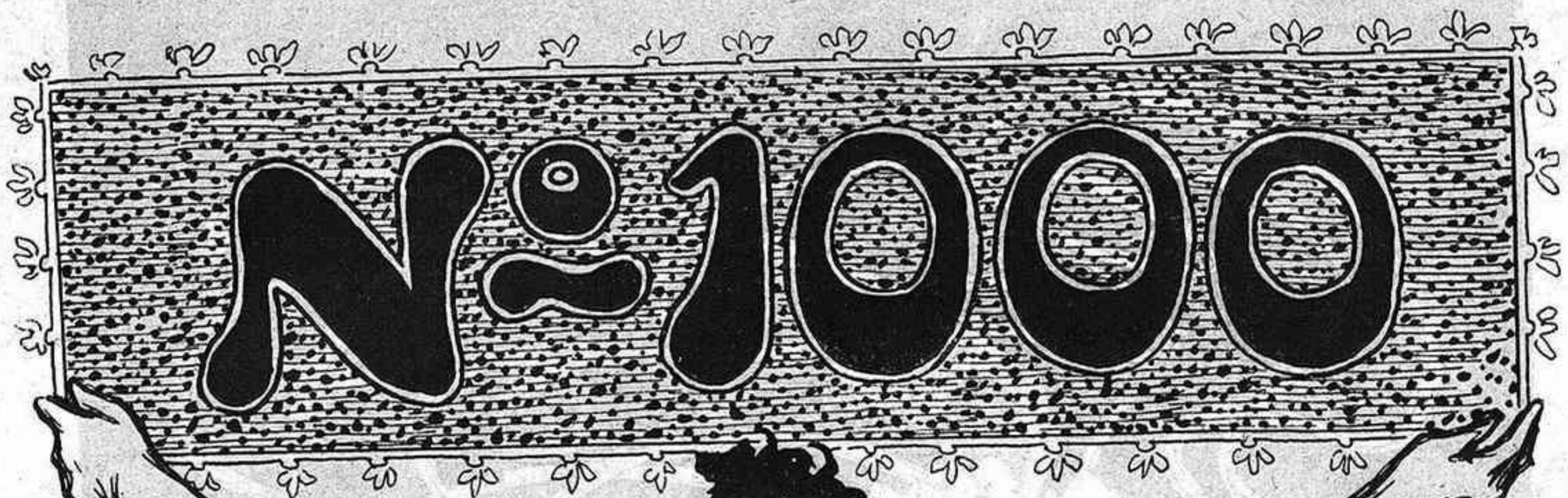
Antoni Lopez, editor, Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona Correu: Apartat número 2.

Divendres, día 11 de Mars

Lo número

1,000

DE

LA ESQUELLA

sortirà lo día

11 de Mars

40 planas,

ilustradas pels notables artistas: **Alberti, Arnau, Blanco Coris, Cabrinety, Fabrés, Foix, Gómez Soler, Labarta, Mestres, Miró, Moliné, Muñoz Lucena, Pahissa, Passos, Pellicer (J. Lluís), Pellicer Montseny, Serra y Solá.**—Una fotografia instantánea de **Rus**, obtinguda de nit.

Magnífich paper estucat, fabricat expressament per aquest número.

Admirables láminas

EN

COLORS

Lo número **1,000**
anirà plegat y cusit

Preu:

DOS rals

Lo número

1,000

DE

LA ESQUELLA

ES LO COMPENDI DE

1,000 senmanas

D' HISTORIA LOCAL

34 retratos

DE

personalitats artísticas, literarias, etc.

18

intencionats retratos-caricaturas

en colors,

de las més notables figuras barceloninas.

20 anys

de la vida municipal, resumits en una gran lámina.

En el text del **Número 1,000** s' hi veuhen las firmas dels primers escriptors catalans.

Lo número **1,000**
sortirà 'l día **11 de Mars.**

Preu:

DOS rals

BATALLA DE SERPENTINAS

—Entre 'ls vols de las cintetas
sempre sol pescars'hi un cor.

¡Vingan, vingan serpentinas
y embolica que fa fort!